Aventurile submarinului DOX

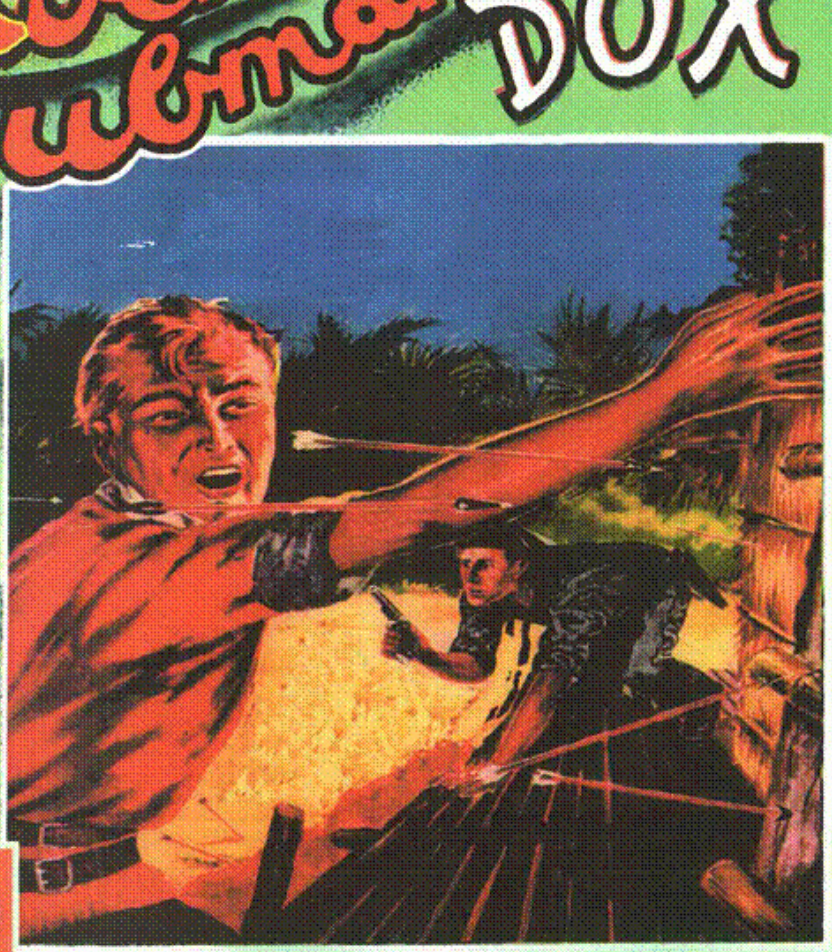

SERIE NOUĂ

240

În primejdie de moarte

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 240

ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
O DESCOPERIRE MACABRĂ

MOTORUL DUDUIA VESEL făcând ca barca cu motor să despice valurile ca o săgeată, lăsând în spate doar încreţitura înspumată a undelor.

Era o zi minunată şi astfel căpitanul putea să-şi ţină făgăduiala dată cu o zi înainte.

— În ordine, cercetaţi aşadar puţin insula care apare la orizont, zise el, luându-şi rămas bun de la George, Petre şi doctorul Bertram. Dar, adaugă el înainte de despărţire, trebuie să-mi promiteţi că veţi fi aici în golful ăsta cel mai târziu în seara asta. Dumnezeu ştie cum se poate schimba vremea în regiunea asta şi poate că nu vom putea veni repede astfel în ajutor.

Submarinul fusese destul de serios avariat în cursul ultimei furtuni şi acum trebuia reparat înainte de aşi relua călătoria.

Acest timp mort voiau să-l folosească acum cei trei camarazi pentru a putea cerceta puţin ţinutul mai îndeaproape.

— Mă simt de minune azi, ca un canibal care tocmai şi-a devorat prada, mărturisi cu satisfacţie doctorul Bertram, întinzându-şi cât era de lung picioarele.

Întrucât această călătorie o priveau cu toţi mai mult ca o excursie nu-şi luaseră provizii decât pentru o zi, ambele carabine şi pistoale, un compas şi-o hartă şi nimic altceva.

Şi George, care stătea cu ochii închişi se dezmorţea fără grijă la soare, care-şi trimitea razele tot mai puternice, perpendicular pe pielea lui goală. Petre uriaşul era ca de obicei la cârmă şi nu părea să asculte altceva decât zumzetul motorului său.

Erau pe drum de trei ore şi înconjuraseră aproape insula care se desfăşura în faţa lor.

— Cred că aici ar fi bine să debarcăm, tulbură Petre liniştea celor doi camarazi. Un râu, uite că-şi croieşte albia până la mal!

— Un râu e bun întotdeauna şi asta pentru că ne scuteşte de mers pe jos, exclamă George, care sărise pe mal şi examina acum ţinutul, se-ntoarse apoi spre doctor:

— Ce părere ai domnule doctor, n-ar fi mai bine s-o luăm împotriva curentului şi să studiem din apă ţinutul ăsteia?

Petre îi explică că din barcă dacă vor vâsli împotriva curentului se vor putea apăra dar cu foarte mare greutate împotriva unui atac băştinaş dat pe neaşteptate, dar degeaba:

— Nu fi caraghios, îl ironiză George aprins de propria-i propunere. Doar suntem trei oameni şi încă bine înarmaţi. Şi-apoi ce-ar putea să vrea de la noi? Totul este atât de paşnic de parcă insula n-ar fi deloc locuită.

— Poate fi liniştea dinaintea furtunii, îl avertiză iarăşi Petre.

Întrucât camarazii săi se deciseră pentru acest mijloc de transport, lui Petre nu-i mai rămase decât să ridice resemnat din umeri şi îndreaptă barca în îmbucătura râului, făcând o mică întoarcere şi-ncetinind totodată viteza.

— George, măsoară te rog adâncimea apei la proră iar dumneata domnule doctor nu slăbi din ochi malul stâng, iar eu voi face acelaşi lucru cu cel drept.

Petre era conducătorul bărcii şi era de la sine înţeles că atât George cât şi doctorul Bertram i se subordonau în această calitate.

— E adâncă, suficient de adâncă, strigă George măsurând cu-n băţ adâncimea apei. Curentul nu era prea puternic astfel încât puteau înainta, fără greutăţi deosebite. Aşa au străbătut deja douăzeci de minute în susul râului, când George ridică mâna dându-le un semn:

— Înaintea noastră văd o barcă care vine-ncoace. Ai grijă Petre ca să-o interceptăm.

Petre aprobă dând din cap şi mânui astfel barca lor încât să vină de-a curmezişul bărci care cobora spre ei. Aşadar insula nu părea chiar atât de nelocuită cum lăsase să se-nţeleagă George.

Doctorul Bertram se ghemui în faţa lângă George, ducându-şi la ochi binoclul. Un moment se uită el încordat într-acolo, după care-i dete binoclul lui George strigând:

— Dacă nu mă înşel zace ceva sau cineva întins în barcă.

— Într-adevăr, adeveri şi George. Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri să prindem barca aia.

— Se face, bombăni Petre şi mânui propria barcă cu mai multă vioiciune. În momentul următor acceleră şi cârmi cu atâta abilitate încât bloca pe-ntreaga lungimea ei parcursul ambarcaţiuni adverse.

— Ptiu, drace, lasă să-i scape doctorul Bertram care observase că-n barca cu pricina sta lungit un băştinaş. Acesta era legat de mâini şi de picioare cu funii puternice. Era culcat în barcă cu faţa-n jos şi nu se mişca deloc.

Negrul fu ridicat cu grijă şi aşezat pe-o pătură. În timp ce George şi Petre îl dezlegau, doctorul Bertram îşi consultă inopinatul pacient. Din fericire îşi luase trusa de prim ajutor şi-acum putea să se ocupe cu şanse de acest nefericit.

— Am mare poftă de-a lămuri povestea asta şi-a vedea cine se ascunde în spatele mârşăviei ăsteia, zise George, privind în susul râului. E clar că făptuitorul a vrut să scape pe vecie de negrul ăsta pentru că dacă n-am fi apărut noi întâmplător, barca ar fi intrat în mare şi ce s-ar fi putut petrece nu-i aşa greu de ghicit.

Petre dădu din cap, aprobând: „Căpitanul n-ar fi de acord cu asta dar nici nu sunt de acord ca fapta asta să nu rămână nepedepsită. Probabil că-n interiorul insulei domneşte un despot care înţelege să-şi exercite puterea".

George se gândi puţin, apoi scutură negând capul:

— Nu cred că-i vorba de asta, cred că mai degrabă e vorba de un indigen, care posedă un secret şi s-a vrut să i se închidă gura. Nici un prinţ indigen n-ar îndrăzni să facă un astfel de act de autoritate.

Toate astea se pot afla şi s-ar organiza imediat o expediţie de pedepsire.

Petre porni din nou motorul şi îndreaptă barca în susul curentului. Barca negrului fu lăsată să plutească mai departe. Doctorul Bertram îi luă pulsul băştinaşului şi îl privi încordat în faţă.

Cele două injecţii începură să-şi facă efectul. Negrul îşi deschise ochii şi se uită întrebător în jur. Omul voii să se ridice în capul oaselor dar recăzu gemând înapoi:

— Trebuie să-i lăsăm ceva timp să-şi revină, îl preveni doctorul pe George care se apropie curios de băştinaş.

Aşa mai trecură zece minute. Băştinaşul îşi deschise ochii şi se uită fix spre cer, neuitându-se deloc în stânga sau în dreapta.

George deveni nerăbdător, întrucât înainte de a ajunge pe uscat trebuia să afle câteva amănunte de la băştinaş. Cu mare grijă se ghemui lângă negru întrebându-l:

— Mă poţi înţelege, întreabă el în englezeasca pidgin obişnuită, care era vorbită de cele mai multe triburi de băştinaşi.

Negrul îşi întoarse capul lateral şi lui George i se păru că vede un zâmbet mascat pe faţa acestuia.

— Ei, poţi să mă înţelegi? Suntem prieteni şi vrem să te ajutăm!

— Itaho mulţumeşte! foarte slab se percepu de pe buzele negrului – tu eşti prietenul meu – eu sunt prietenul tău.

— Slavă Domnului, cel puţin că mă înţelege! răsuflă George uşurat, ridicându-se-n picioare. În acelaşi moment tufişul des care mărginea malul se dădu la o parte şi-o faţă

sălbatecă vopsită violent apăru privind spre barcă. Schimonosit de ură, izbucni un ţipăt care penetră auzul:

— Atenţie – Petre – acolo!

Petre îl văzuse însă pe omul de pe mal şi îndreaptă barca cu motorul huruind într-acolo. Doar numai o secundă şovăi necunoscutul după care-şi duse o ţeavă lungă la gură şi ţinti.

— Jos, la adăpost, negrul trage cu săgeţi!

Petre putu să evite-n ultimul moment săgeata, aruncându-se la pământ. Dacă nu ar fi făcut aşa, ar fi fost cu siguranţă atins de minuscula săgeată. Necunoscutul de pe ţărm dispăruse de mult, astfel că Petre putu să-şi repună barca în mijlocul curentului.

— Om foarte rău, Şaman puternic! Asta a fost totul ce-a putut fi scos de la Itaho cu privire asupra atacului de adineaori. Negrul zâmbi chiar şi-l asigură pe George de prietenie lui dar nu putut afla nimic mai mult.

Resemnat se-ntoarse spre amicii săi:

— Ce-i de făcut, prieteni? Poate că atacul de mai-nainte nici măcar nu l-a vizat pe Itaho. Se poate să fi fost un băştinaş care surprins a încercat, cum ştia el, să se apere.

Petre încuviinţă dând din cap şi doctorul îşi exprimă punctul lui de vedere:

— Dacă luăm în considerare timpul cât a zăcut Itaho în barcă, putem deduce că atacul asupra acestuia a avut loc cu mult în interiorul insulei. E puţin probabil să presupui că barca a fost urmărită de pe mal, mai ales că aici curentul are o viteză destul de mare şi cu greu ar fi ţinut nişte sălbateci pasul cu ambarcaţiunea.

— Cu toate acestea trebuie să fim foarte atenţi, zise George. N-aş vrea să cădem într-o capcană.

De-abia termină de vorbit c-o nouă ploaie neaşteptată de săgeţi din sarbacane se abătu asupra lor din tufişurile de pe mal. De data sta trăgătorii necunoscuţi au stat ascunşi până la momentul oportun. Din fericire pentru pasagerii bărcii, toate săgeţile căzură în mijlocul râului fără să dăuneze nimănui. Cu toate acestea camarazii făcură imediat uz de arme şi imediat dup-aceea au şi auzit un ţipăt din rândurile agresorilor.

Cinci bărci rapide cu câte un echipaj fiecare de zece oameni ţâşniră acum dintr-un mic golf plasat la unul din îmbucăturile râului luând curs spre barca cu motor. Vâslaşii trudeau de zor pe când trei dintre pasagerii fiecărei bărci aveau pregătite ţevile de suflat. Concomitent se ridică un al doilea nor de săgeţi din tufişurile care mergeau paralel cu râul.

— Să dispărem cât mai repede de-aici. Repede!

— Petre, domnul doctor are dreptate, să-i dăm drumul cu toată viteza în susul râului.

Petre afirmă, dând din cap şi ambală motorul la maximum. Cu mare viteză ţâşni barca înainte şi-i lăsă pe sălbatecii băştinaşi cu mult în urmă.

— Aşa, acum am picat bine în capcană, spuse Petre resemnat, când după un sfert de oră lăsă barca să-şi mai micşoreze viteza.

Sălbatecii ştiu prea bine că noi va trebui să ne întoarcem dacă vrem să ajungem la mare. N-au decât să ne aştepte până ce venim şi să ne atace atunci.

Fără ca cei trei prieteni să observe Itaho se sculase şi se apropie de ei.

— Ei, despre ce-i vorba prietene negru? îl întreabă George şi-i zâmbi sălbatecului.

— Itaho vrea să vă ajute, el spune tot, bolborosi negrul căutându-şi cuvintele şi privindu-l rugător pe George.

Acesta îl încurajă şi-i asigură că vor face tot ce le va sta în putinţă de-al proteja împotriva tovarăşilor de trib sau a altor duşmani pe care-i va avea. Negrul mai aruncă câteva priviri înspăimântate asupra tufişurilor dese de pe mal, se gândi câteva clipe, apoi îşi învinse teama:

— A fost Matjang – Tigrul, scrâşni el. Se-ndreptă de şale, îşi muşcă buzele şi spuse c-o voce hotărâtă: Mă cheamă Itaho şi sunt în serviciul Poliţiei. I-am făcut nevătămători pe mulţi din oamenii lui Matjang şi pentru asta am fost sortit unei morţi groaznice. Am trecut prin suferinţe îngrozitoare, de-aia trebuie ca Matjang să mi-o plătească.

În timp ce doctorul Bertram îl privea pe negru destul de neîncrezător, George şi Petre îşi aruncară priviri uimite. Cele afirmate de Itaho schimbau cu desăvârşire aspectul problemei.

Dar de ce n-a spus nimic la început? De ce nu a răspuns la întrebările camarazilor?

George clătină descurajat capul, mărginindu-se să spună:

— Dacă ne-ai fi avertizat din timp Itaho, n-am fi căzut în cursa asta.

— N-am ştiut nici eu cu cine am de-a face. Negrul zâmbi. Aţi fi putut să aparţineţi şi voi de Matjang.

— Să aparţinem lui Matjang?

Petre încremeni – asta înseamnă că Matjang lucrează mână în mână cu albii?

Itaho afirmă, dând din cap cu însufleţire.

— Chiar aşa! Matjang şi oamenii săi s-au alăturat unei bande de albi care terorizează şi fac întreaga regiune nesigură.

Cei trei prieteni se uitară cu înţeles unul la altul, iar doctorul Bertram trase concluzia:

— Na ţi-o bună că ţi-am tras-o! După ce se trudeşte omul să pacifice şi civilizeze o insulă, nu durează mult şi apare o bandă de mişei care reduc la zero tot lucrul bun făcut între timp.

Itaho arată în susul râului şi zise să mai meargă o bucată înainte:

— Trebuie să ne apropiem de cartierul general al lui Matjang, asta în cazul că vreţi să mă mai ajutaţi.

— Se-nţelege că te ajutăm şi George îl bătu prieteneşte pe umăr pe băştinaş, în vreme ce camarazii săi făcură acelaşi lucru. Ei şi-acum te rog să ne dai mai multe amănunte.

Itaho le mărturisi că era de câţiva ani în serviciul Poliţiei coloniale olandeze, îngrijindu-se pentru linişte şi ordine.

Lucrurile au decurs normal ani de zile. De câtva timp au apărut pe insulă veşti ciudate. Negustori şi oameni de afaceri care sosiseră pe insulă cu marfa lor pentru a face comerţ nu s-au mai întors niciodată, fără a se mai auzi de ei. O primă expediţie formată din patru soldaţi şi-un sergent au început să caute regiunea râului dar n-a putut găsi nimic. În cele din urmă a fost trimis Itaho aici pentru a cerceta regiunea el însuşi, dat fiind că se putea înţelege cel mai bine cu băştinaşi.

— Iată că am sosit aici. N-am spus firește nimic că sunt în solda poliţiei, dar am dat de înţeles c-am fost urmărit de autorităţile olandeze pentru furt şi de-aceea am fugit de pe insula vecină. Am câştigat astfel încrederea lui Matjang şi puţin mai târziu am aflat ce se petrece aici. Albii, contrabandişti şi piraţi, care se-ndeletnicesc cu atacarea micilor vase de negoţ şi-au înjghebat aici pe insulă cartierul lor general. Matjang şi banda sa i-au ajutat. Imediat ce Matjang se convinse de „fidelitatea” mea – şi aici Itaho surâse – mi-a dat sarcini foarte importante de îndeplinit. Mai întâi a trebuit să iau parte la două atacuri pentru pradă, apoi a trebuit să păzesc prada şi însfârşit a trebuit chiar să ucid un om. Asta a fost punctul culminant şi-acum a trebuit să mă retrag mulţumindu-mă cu cele aflate pentru a înştiinţa secţia de poliţie. În noaptea fugii mele se întoarse unul dintre albi care a vorbit mult timp cu Matjang. Puţin după aceea am fost atacat înainte de a mai putea duce la îndeplinire planurile de evadare.

— V-a să zică ai fost recunoscut drept spion al poliţiei, se interesă Petre.

— Exact! Albul aflase printr-un om al său infiltrat în poliţie că aceasta avea la rându-i un om de-al lor infiltrat printre băştinaşi. Bănuiala lor căzu asupra mea şi în aceeaşi noapte am fost doborât la pământ, legat şi pus în barca pe care aţi descoperit-o. Nu putea fi o moarte mai sigură şi mai grozavă. Aş fi fost dus în largul mării unde aş fi murit de foame şi sete dacă n-aş fi înnebunit mai întâi din cauza soarelui necruţător.

George îi strânse cu putere negrului mâna.

— Mulţumim sorţii că ne-a făcut să apărem aici tocmai în acest moment. Dar cum Matjang şi banda sa trebuie să-şi primească binemeritata răsplată. Şi asta ţi-o promit solemn.

II
ÎN CAPCANĂ

GEORGE ÎŞI DĂDEA SEAMA PREA BINE cât de periculoasă era întreprinderea la care tocmai se angajase. Petre mai mână cam o jumătate de oră barca respectând indicaţiile lui Itaho, până ce-au găsit un golf mai puţin adânc unde au tras la mal. După spusele lui Itaho, după doi kilometri ajungem în zona cartierului general al lui Matjang. Patru oameni împotriva unei bande întregi de piraţi şi răufăcători, iată ce promitea această luptă inegală. Se bazau pe surpriză şi armele lor. Au sărit pe mal cu toţii şi pătrunseră în junglă. George o pornise primul dar se aţinea în umbra tufişurilor a căror vegetaţie bogată reuşea să-l mascheze.

De mai multe ori trebui să-şi smulgă cuţitul de la brâu pentru a-şi croii drum prin desiş. Procedă la tăierea crengilor şi-a spinilor cu-atâta fineţe încât chiar Petre care venea imediat după el abia dacă-l putea auzi. Din când în când George se oprea preţ de câteva secunde pentru a asculta cu atenţie. Aşa cum prevăzuse Itaho, după câteva minute am dat de-o potecă îngustă care mergea paralel cu cursul apei.

Drumul era uşor şi era de prevăzut că era folosit şi de către Matjang. Era de prevăzut că Matjang postase santinele şi chiar dacă nu, cel puţin erau prevăzute capcane menite a scoate din luptă de la început un eventual intrus.

În găuri abia vizibile, scobite-n pământ pândeau capete de suliţe şi săgeţi otrăvite. Gropi în adevăratul sens al cuvântului nu erau de luat în considerare întrucât pământul aici era destul de mlăştinos.

— Atenţie! Chiar la momentul potrivit se auzi avertismentul lui Itaho şi George se opri de parc-ar fi prins rădăcini.

Itaho se târî înainte şi arătă câteva mlădiţe încărcate cu spini, care la prima vedere păreau destul de inofensive iţindu-se aşa din crengi.

— Astea-s otrăvite. Şi pot să recunosc cu precizie care sunt.

George se strădui să privească cu atenţie şi nu–şi dădu seama imediat de culoarea diferită a acestor câţiva ţepi.

Acum băştinaşul merse înainte şi tăie cu cuţitul lui o liană subţire şi cu-n salt neaşteptat mlădiţa plină de ţepi sări de-a curmezişul cărăruii.

Camarazii erau deja preveniţi. Cu cât înaintau mai mult pe cărarea îngustă cu atât erau mai precauţi. Parcursese deja cinci sute de metri şi-acum devenea clar să trebuiau să-şi

dubleze atenţia, întrucât erau în apropierea bârlogului lui Matjang. Petre îşi tăie o joardă groasă de un deget şi lungă de mai mulţi metri cu care îşi „pipăia" drumul înainte. Spera ca în acest mod să dibuie pericolele şi să le poată înlătura la timp pentru a nu primejdui siguranţa tuturor.

Itaho o zbughea mereu înainte şoptind:

— Nu suntem departe de tabără. Dacă mai mergem puţin pe cărarea asta, vom da de santinele. Propun să ne tăiem o nouă cărare prin desiş.

Petre se uită sceptic la ceas, după care spuse:

— Va dura mult timp ca s-o facem. Este deja amiază şi trebuie să ne gândim şi la drumul de înapoiere. Propun mai degrabă să renunţăm la intenţia noastră şi să ne croim un drum spre coastă.

— Ei, ce-i Petre, te-a apucat frica dintr-odată? îl întreabă doctorul Bertram. Acest zâmbet nu era deloc ironic, întrucât doctorul ştia prea bine că Petre era ultimul care să se teamă. Avea el însuşi un sentiment neplăcut şi-ar fi vrut fireşte ca să aibă acoperirea necesară din partea căpitanului Farrow şi-a oamenilor săi.

George scutură la rândul său capul.

— Nu. Nici nu poate fi vorba! Banda e cu siguranţă avertizată de-acuma şi ne-a barat drumul de reîntoarcere. Nu există pentru noi altă posibilitate decât de-a ne continua drumul înainte. Poate că avem noroc şi vom găsi tabăra lui Matjang nu chiar atât de bine apărată. Matjang şi-o fi trimis doar războinicii să ne pândească mai jos la îmbucătura râului.

După o scurtă consfătuire, sfatul lui Itaho fu acceptat şi au părăsit cărarea. Acum înaintau cu mare greutate, întrucât lianele şi plantele căţărătoare erau trainice ca şi pielea. Cu multă osteneală îşi croiau drum, metru cu metru, iar braţele începură să-i doară curând. George o luase din nou înainte dar după ce parcurse astfel o sută de metri au trebuit să se oprească întrucât pământul începu să se surpe sub greutatea joardei cu care tânărul pipăia înaintea sa.

Valurile de pământ plescăiau în apă. George sări imediat înapoi, ascultând încordat. Nu se petrecu însă nimic aşa că pipăiau din nou cu joarda. Dădu de-o groapă adâncă de vreun metru şi jumătate care acum se umplea încet cu apă. Înainte însă ca apa să umple complet groapa, putu distinge vreo patru sau cinci pari ascuţiţi. Tânărul râse cu amărăciune. Asta era o nouă capcană pusă de către Matjang.

— Lui Matjang ar trebui să-i vină idei noi. Cu astfel de gropi chiar artistic mascate cum a fost asta, nu ne poate

împiedeca să ne vedem de planul nostru. Acum însă mai avem o grijă în plus, trebuie să fim atenţi nu numai la spinii otrăviţi dar şi la gropile mascate, fu de părere George.

Dar se pare că Matjang îşi epuizase arsenalul de metode de profilaxie pentru că nu mai descoperiră nimic. Ajunseseră până la marginea unui luminiş, dar sub acoperirea unui tufiş foarte înalt şi des presărat din belşug cu ţepi naturali, au tăiat cu multă grijă o gaură în acest desiş, pentru a fi protejaţi din toate părţile, acum când spionau luminişul. Au descoperit multe colibe şi George aproape că nu-şi putut reţine un strigăt de triumf când constată că nici un om nu părea să se afle-n apropiere.

— Aşadar am ajuns la bârlogul fiarei. Propun să deschidem de-aici focul asupra colibelor după care Itaho, eu şi cu Petre vom da năvală, în timp ce domnul doctor ne va asigura acoperirea de aici.

Doctorul Bertram scutură capul:

— Nu e raţional să ne expunem astfel. Cine ne poate garanta că aşezarea asta e cu adevărat părăsită?

— Aşa este, spuse George, s-ar putea ca avertizaţi de sosirea noastră indivizii să stea pitiţi în colibe aşteptându-ne şi-apoi trăgând prin ferestre. Dar aveţi voi o propunere mai bună? Nu putem aştepta aici toată ziua.

Nu era aşa de uşor să se găsească soluţia salvatoare. În cele din urmă Itaho făcu o propunere care deşi c-o oarecare şovăială, înclinau s-o accepte.

— O să mă strecor, târându-mă prin luminiş. Mă pricep la asta. Voi avea grijă să evit capcanele şi să ajung la prima colibă. Dacă nu se mişcă nimeni, veniţi după mine.

Ca un şarpe mlădios se strecură Itaho prin iarba, din fericire, destul de înaltă a luminişului. Câteodată stătea lipit de pământ şi asculta, după care îşi continua mişcarea cotind-o spre dreapta când spre stânga după caz. „Acum a dat de-o capcană şi-o evită” şopti George prietenilor săi.

— Trebuie să fim atenţi şi s-o luăm pe acelaşi drum pentru a nu nimeri la rândul nostru într-o capcană.

Dar totul pare liniştit, nu se mişcă nimic.

Doctorul Bertram căpătase între timp încredere şi se ridică în picioare. Prin această mişcare tufişul cu spini începu să se mişte. Dacă marginea îndepărtată a luminişului era într-adevăr ţinută sub observaţie de cei prezenţi în colibe, atunci cu siguranţă că această mişcare ar fi putut fi observată.

Itaho ajunse între timp la prima colibă şi se oprise pentru o scurtă pauză. Se ridică apoi şi intră în colibă. O secundă mai

târziu, capul acestuia se ivi în cadrul uşii şi le strigă triumfător:

— Totul este în ordine, tabăra este părăsită!

Fără să-şi mai facă probleme cei trei camarazi au străbătut în picioare de astădată luminişul. N-a căzut nici un glonte şi nici o săgeată. Totul era liniştit, mult prea liniştit.

George avu brusc simţământul că era privit din toate părţile, că fiecare pas al său fusese înregistrat.

Cu curaj îşi reprimă acest incipient simţământ nelămurit de teamă şi-şi continuă drumul, privind spre marginea luminişului şi spre colibe. Dacă Matjang nu le pregătise totuşi o capcană aici la colibe, atunci se dovedea cam uşuratic, după părerea lui.

Sau poate că nu era decât un adăpost de odinioară a lui Matjang pe care-l părăsise pentru un altul mai sigur? Această posibilitate nu era deloc nefondată şi-acum George îi şopti lui Petre: „Cred că vom mai avea parte de surprize".

Itaho, ajunse între timp la cea de-a doua colibă. În mijloc pe patru pari stătea cocoţată o colibă destul de mare. Negrul se comporta astfel de parcă nu l-ar fi pândit nici un pericol.

Plin de încredere se căţără pe scara primitivă care ducea sus şi de-acolo le făcu semn camarazilor.

— Veniţi încoace! Nu mai există nici un pericol, tabăra este total părăsită.

Câteva secunde mai târziu camarazi se aflau lângă băştinaş. Şi ei se simţeau în siguranţă fie şi pentru că erau înconjuraţi de scânduri din toate părţile, fiind în felul acesta protejaţi din orice parte s-ar fi comis un atac cu săgeţi.

— Totuşi nu înţeleg, îi mărturisi George lui Petre, toate îmi par cam ciudate.

— Îi vom da de capăt, fi pe pace, domnule George îl linişti Petre, examinând cu atenţie pereţii colibei bungalow-ului, pentru că cu aşa ceva aveam de-a face, nu era prevăzută cu ferestre, ci doar cu-o uşă solidă. Camarazii stăteau acum în veranda acestuia, cam la trei metri deasupra solului.

Pândind George îşi lipise urechea de uşă, dar când nu auzi nimic, vru să deschidă uşa cu mâna. Chiar în ultimul moment Itaho îl împiedecă s-o facă.

— Atenţie, cine ştie dacă nu tocmai în această colibă se ascunde vreo drăcie a lui Matjang. Poate tocmai de aia a lăsat totul aşa de paşnic la prima vedere, ca intrusul să se simtă în siguranţă.

— Ai dreptate, făcu George recunoscător. Uşa era zăvorâtă cu-n lacăt simplu şi tânărul se aplecă, aşezându-se pe burtă.

De-abia cu degetele putu să atingă de jos lacătul.

Cu multă precauţie milimetru cu milimetru începu să tragă de el, spre sine. Într-o fracţiune de secundă, când lacătul se deschise, se deschise şi uşa, în interiorul colibei păru să se fi declanşat un mecanism. Uşa se prăbuşi înăuntru, în timp ce un nor de săgeţi otrăvite ţâşni pe deasupra lui. Literalmente în ultima secundă George putu să se salveze, aruncându-se înapoi.

Tânărul se ridică de jos ştergându-şi fruntea de năduşeală:

— Am avut noroc şi de data asta. Matjang este mai viclean decât am bănuit.

Itaho intrase între timp să colibă, cotrobăind peste tot. După ce-a ieşit, le spuse uşurat tuturor:

— Nici o grijă de-acum, totul este în regulă.

Percheziţionarea colibei nu le dădu nici un punct de plecare în ce priveşte locul unde s-ar fi putut aţine Matjang cu oamenii săi.

Interes pentru dispozitivul drăcesc folosit pentru aruncarea săgeţilor, dar nu era cine ştie ce sofisticat. Se baza pe câteva perechi de arcuri îndoite, care se destindeau la deschiderea uşi, aruncându-şi săgeţile pe principiul oricărui arc din lume.

Era de hotărât ce-aveam de făcut în continuare.

— Propun să ne reîntoarcem şi să vedem dacă ne putem croi din nou drum de-a lungul râului până la marea deschisă, spuse Petre. Doar nu putem aştepta aici o zi întreagă.

— Nu-mi place deloc, Petre, scutură George neîncrezător capul. Am impresia că ne va mai fi dat să trăim aici multe surprize neplăcute.

În timp ce se mai sfătuiau încă se auzi de undeva de la marginea luminişului un ţipăt sălbatec. Cel puţin cincizeci de negri şi zece albi se năpusteau acum în luminiş după care s-au oprit, ca la o comandă, aţintindu-şi armele spre colibe.

— Acum începe spectacolul! scrâşni doctorul Bertram şi-şi duse de-ndată mâna la armă. Ceilalţi camarazi precum şi negrul Itaho, se aruncară imediat la pământ, ţinându-i sub observaţie pe atacatori. Dar aceştia în loc să atace, se retraseră acum să ţină sfat. Aveau timp suficient şi nu le mai păsa dacă trebuie s-aştepte o zi sau două, cei patru oameni din colibă căzuseră în capcana mortală din care nu mai se vedea nici o portiţă de scăpare.

Aşa gândea George şi acum şi totuşi greşea! Matjang avea cu totul alte gânduri. Era mult mai viclean şi rafinat decât presupuseră camarazii. La un semn al acestuia câţiva din oamenii săi se dispuseră în jurul colibelor şi după ce-au răscolit puţin pământul se deschideau pretutindeni gropi şi puţuri de câte-un metru adâncime. Camarazii au putut

constata c-aveau de-a face din nou cu pari şi săgeţi otrăvite, aşezate în acestea.

— Atenţie! Adăpostiţi-vă!

La un semn al lui Matjang sălbatecii aruncară din gropile care se deschiseră o mulţime de pari asupra colibelor, a căror pereţi subţiri trosniră sub impactul acestora. Din nou răsună o comandă a lui Matjang şi din nou zbură un nor de săgeţi asupra colibelor. Camarazii nu le rămaseră altceva de făcut decât să se facă una cu podeaua pentru a nu fi atinşi, cel puţin deocamdată.

Matjang îşi terminase probabil toată muniţia întrucât din nou făcu semn şi oamenii săi se retraseră până la marginea luminişului.

— Mă mir numai de ce albi care-l însoţesc n-au deschis de-ndată focul cu armele lor asupra noastră, îşi mărturisi nelămurirea George. Ar fi fost mult mai simplu şi mai sigur aşa. Itaho încuviinţă dar le dădu o explicaţie:

— Nu departe de-aici este o instituţie de misionari. Săgeţile omoară fără să facă zgomot, pe când împuşcăturile pot fi auzite şi îi pot trăda!

Petre care ciulise urechile îl întreabă acum pe negru:

— Spui deci că undeva în imediata noastră vecinătate se mai găsesc oameni?

— Nu departe de aici se găseşte o staţiune de misionari, spuse Itaho. Matjang şi-a ales tocmai aici sediul pentru că apropierea acestor misionari îl făceau să se simtă oarecum în siguranţă cu privire la eventualele cercetări. Spunea mereu că o bună vecinătate îl vor păzi mai bine de curioşi.

— Atunci asta ar trebui să lucreze acum în favoarea noastră. Vom face atât de multă larmă încât să le atragem atenţia misionarilor, care să trimită de-ndată ajutoare.

Imediat îşi puse gândul în practică. Îşi îndreptă arma asupra indivizilor de la marginea luminişului şi slobozi câteva gloanţe unul după altul. Intenţionat trase mai multe focuri, unul după altul pentru ca bandiţii să nu bănuiască că au de-a face numai c-o forţă mică, compusă din patru oameni, ci c-o trupă mult mai numeroasă. Încercarea lui avu succes, întrucât exemplul său fu urmat imediat şi de ceilalţi camarazi, inclusiv Itaho, care-i făcu pe oamenii lui Matjang să devină foarte nervoşi. În ciuda încurajărilor căpeteniei lor, o zbughiră de-ndată cât putură de repede în desişul din junglă, pentru a se pune acolo la adăpost.

— Haideţi acuma! Se coborâră cât de repede au putut, prin spatele colibelor, pentru a alerga la rândul lor în desişul pădurii.

Salva trasă de camarazi a reuşit să-i năucească pe sălbateci, pentru început, atât de bine încât au putut să-şi ducă nestingheriţi planul la îndeplinire. Ştiau că acum totul se baza pe iuţeală şi noroc. Matjang avea doar suficientă autoritate asupra oamenilor săi ca să reuşească să-i strângă din nou împreună şi nu va întârzia să constate că între timp colibele s-au golit. Cei patru, de-abia au făcut câteva sute de metri în interiorul junglei când au şi auzit în spatele lor strigătele dezamăgite ale sălbatecilor.

— Repede, mai repede, îi zorea acum Itaho. Dacă ne ajunge acum Matjang se va răzbuna cumplit.

Fu în întregime meritul cunoştinţelor lui Itaho că după câteva ore de marş forţat au putut ajunge la misiune. Matjang îi pierduse acum, sau în mod deliberat, nu-i mai urmărea.

Misionarii au rămas muţi de uimire când au aflat noutăţile. Nu-şi puteau imagina cum vecinul lor, îndatoritorul şi colonistul Matjang nu era decât căpetenia unei bande de ticăloşi. De-abia după ce Itaho pe care-l cunoşteau bine adeveri la rândul său şi se legitimă ca reprezentant al poliţiei coloniale le dădură dreptate.

— Este îngrozitor ce-am auzit, spuse unul dintre preoţi. Dar ce-i de făcut acuma?

— Cel mai bine *pater,* este să nu întreprindem nimic deocamdată. Cerem un mijloc de transport pentru a ajunge până la submarin. Dacă va apărea Matjang şi va întreba de noi veţi răspunde simplu că nu ne-aţi văzut.

Misionarii căzură de acord asupra acestui plan. Barca cu motor pe care aceştia le-o puseră la dispoziţie nu era nici pe departe atât de rapidă şi de încăpătoare ca a lor, dar cu toate astea era un mijloc bun de-a ajunge după câteva ore la submarin.

Camarazii promiseră să înapoieze barca cât de curând şi-o porniră la drum. Mai aveau un drum lung şi anevoios în faţa lor, dar sperau ca înainte de căderea întunericului să fie în faţa micului golf, unde stătea ancorat submarinul, care avea nevoie de câteva reparaţii.

III
DIN NOU PE SUBMARIN

— CE SĂ SPUN, sunteţi nişte ghinionişti, îi mărturisi râzând căpitanul Farrow fiului său. Aţi plecat să petreceţi o zi liniştită şi v-aţi întors urmăriţi şi în plus aţi pierdut şi barca cu motor.

— Totuşi am stârnit o bandă de ticăloşi în vizuina lor şi-acum o să ne ducem misiunea până la sfârşit şi-o să-i facem nevătămători. Nu eşti de aceiaşi părere tată?

— E de datoria noastră de-al neutraliza pe Matjang şi banda lui, firește. Dar fără Dox-ul nostru suntem cam neputincioşi.

Doctorul Bertram interveni în discuţie:

— Cum aşa căpitane? Chiar nu putem face uz de submarin, am putea cel puţin să le facem nemernicilor acestora o a doua vizită, în mai multe bărci cu motor.

Căpitanul aprobă ideea dând din cap.

— Este o posibilitate, admit şi asta. Dar vezi, nu ştiu în definitiv e treaba poliţiei coloniale, de ce să ne amestecăm în lucruri care nu ne privesc?

Căpitanul rămase la această părere, oricât s-a străduit George să i-o schimbe. Autorităţile au fost informate prin radio cu privire la treburile murdare ale lui Matjang şi-ale bandei sale.

Când căpitanul se întoarse din cabina radiotelegrafistului unde dăduse mesajul, se-ntoarse din nou spre doctorul Bertram care-i stătea pe-aproape întrebându-l:

— Ei şi ce-i de făcut de-acuma doctore?

Doctorul Bertram nu-nţelese nimic. Mirat îl privi pe căpitan din nou cu ochi mari. Să-i fi schimbat totuşi George părerea?

— La ce te referi, domnule căpitan?

— Dumnezeu ştie! În cel mai scurt timp vom avea nevoie de efortul tuturor oamenilor noştri pentru a relua călătoria.

Cu aceste cuvinte misterioase căpitanul Farrow se despărţi de doctor şi reintră în cabina sa.

Se făcuse ora două noaptea. La bordul submarinului domnea o linişte perfectă, dar undeva în largul mării apăreau şi dispăreau luminiţe. Luminile proiectoarelor se schimbară deodată în galben şi-apoi iarăşi în roşu. Santinela postată de căpitanul Farrow nu dădu mare însemnătate acestor semnale luminoase. Îşi spunea desigur că nu sunt decât semnale obişnuite schimbate între navele care se găseau pe mare.

Dar santinela se înşela amarnic în această privinţă!

Două braţe vânjoase îl apucară din spate şi-l trântiră jos. Nu izbuti nici să scoată un semnal de avertisment. Imediat dup-aceea paşi grei clăpăiră la bordul vasului, se auzi zăngănit de arme şi-apoi din nou linişte.

Pe mal, în picioare stătea Matjang. Figura sa masivă şi impozantă lucea în bătaia razelor de lună. Comenzile le dăduse deja cu voce scăzută, dar imperativă. Santinelele de la bordul vasului fuseseră deja făcute inofensive şi legate ca nişte colete.

Se coborî într-o barcă şi dispăru tot atât de încet şi fără zgomot pe cât apăruse.

De data aceasta bărcile îşi continuară drumul fără să mai aprindă luminile de marcaj obişnuite, Matjang cunoştea prea bine drumul.

*

* *

Soarele stătea sus pe cer când George pe jumătate adormit şi nebănuind nimic, se urcă pe punte pentru a respira aer proaspăt.

La început nu remarcă lipsa santinelei, dar mai apoi când nu-l văzu nicăieri pe omul de gardă se repezi pe scări cât putu de repede, pentru a-l preveni pe tatăl său.

— Tată, ai retras tu astă noapte santinelele?

Căpitanul Farrow sări în sus.

— Nu, cum de-ţi trece aşa ceva prin cap?

George ridică numai din umeri.

— Nu ştiu, dar n-am văzut pe nici una dintre santinele afară.

Acum totul se petrecu cu iuţeala fulgerului. Căpitanul alarmă întregul echipaj şi deasemenea şi pe mecanici australieni. Un minut mai târziu vreo douăzeci de oameni mişunau de colo până colo, pe punte. Era posibil ca santinele să fi dispărut numai pentru foarte scurt timp, dar cu cât căutau mai mult ajungeau la concluzia că santinelele dispăruseră fără să lase nici o urmă.

Doctorul Bertram i se adresă acum căpitanului Farrow:

— Se prea poate ca Matjang să-l folosească drept ostatec pe marinarul nostru. Ştie că nu vom renunţa la omul nostru şi vom fi nevoiţi să-i acceptăm toate condiţiile.

— Asta vom mai vedea noi! strigă furios George şi bătu cu piciorul în podea. N-o să jucăm noi după cum ne cântă Matjang.

— Calm, calm tinere, îl potoli căpitanul. Cu furia şi nesocotinţa nu putem rezolva nimic. Matjang prin atacul său a dovedit că este un adversar de temut şi dacă vrem să-l

învingem atunci trebuie să chibzuim temeinic, am spus… temeinic.

Camarazii s-au convins mai întâi că marinarul răpit nu era în pericol de moarte. Era mult prea important viu, ca ostatec, ca Matjang să-l sacrifice inutil.

S-au aşezat deci liniştiţi la micul dejun hotărând să dezbată problema cu cea mai mare seriozitate.

— Cel mai bine ar fi tată, dacă am lua câteva bărci şi am merge pe insulă. Cu forţa armelor noastre suntem superiori lui Matjang şi-l putem supune voinţei noastre.

— Propunerea nu e rea, George, spuse căpitanul. Dar de unde să luăm atât de multe bărci?

Doctorul Bertram interveni în discuţie:

— Avem doar două bărci de aluminiu aici. Fiecare barcă poate duce şase oameni. Cred că doisprezece oameni bine înarmaţi şi hotărâţi îl pot pune la respect pe Matjang.

Căpitanul clătină puţin încrezător capul şi spuse:

— Cu doisprezece oameni suntem totuşi prea puţini. Dar ce părere aveţi dacă de fiecare barcă cu motor remorcăm câte-o barcă de cauciuc? În felul acesta mai putem lua de două ori câte patru oameni, deci opt oameni în plus.

— Aceasta-i rezolvarea tată, strigă George izbindu-se cu palma peste şold. Cu douăzeci de oameni ne războim şi cu diavolul.

Câteva minute mai târziu căpitanul îşi adună oamenii sus pe punte şi le împărtăşi planul său:

— Fac apel la voluntari, spuse el, dar ca întotdeauna se întâmplă şi de data asta. Toţi, ca şi unul voiau să ia parte la expediţie. Alţii protestară chiar energic că nu vor să fie trecuţi cu vederea ca şi cum în alte dăţi, căpitanul şi George îşi dădură multă vreme osteneala ca să-i consoleze pe cei decepţionaţi care erau sortiţi să rămână pe submarin.

Îşi alese el însuşi dintre aceştia pe cei mai puternici şi îndemânateci. Fiecare din ei, fu aprovizionat cu arme şi minuţie din belşug. Marinarii de pe distrugătorul australian fuseseră martori uimiţi la tot ce se întâmplă, după care veniseră la căpitan spunându-i că vor să facă şi ei parte din expediţie.

— Îmi pare rău prieteni, spuse căpitanul. Nu sunteţi doar sub comanda mea şi nu-mi pot lua răspunderea de-a vă lua cu mine.

— Atunci întrebaţi, vă rugăm, pe ofiţeri care comandă distrugătorul şi veţi primi cu siguranţă aprobarea, spuse sergentul care comanda echipa de mecanici.

Căpitanul Farrow trebui să refuze şi această cerere. Distrugătorul era departe în larg şi-ar fi avut nevoie de cel puţin două ore înainte de-a sosi aici, în acest golf. Rămaseră aşadar la planul iniţial. Douăzeci de oameni să pornească în expediţia contra lui Matjang, în timp ce restul oamenilor să rămână la bord pentru a-i ajuta pe mecanicii australieni la operaţiunile de reparare ale submarinului.

— De data asta vom pune trei santinele. Fiecare va veghea într-un sector anume. Nu ne putem permite ca în absenţa noastră Matjang să întreprindă o altă incursiune asupra vasului şi să ne cauzeze noi pierderi.

Cam pe la ora zece dimineaţa mica trupă de marinari era gata de plecare.

Ambele bărci uşoare de aluminiu, încărcate până la refuz, prevăzute cu motoare suplimentare, o luară pe apa mării, din fericire netedă acum ca şi oglinda. În urma acestora veneau tractate două bărci de cauciuc, care se legănau încolo şi încoace sub greutatea oamenilor, ce glumeau pe socoteala asta.

Sperau că vor ajunge curând pe uscat şi vor simţi pământul tare sub picioare.

— Submarinul rămâne submarin, se exprimă unul dintre marinari şi scutură râzând capul. În vreme ce un val îl stropi din cap până la picioare, udându-l de tot.

— Mai degrabă o călătorie de zece zile sub apă, decât una într-o barcă de cauciuc de felul ăsteia, spuse altul.

Soarele care se ridică tot mai mult pe cer se făcea simţit şi de-aceea oamenii îşi dădură jos hainele, până la lenjeria intimă, lungindu-se şi gâfâind după aer în bărcile lor.

Căpitanul Farrow împărţi băuturi răcoritoare şi-i preveni pe oameni să-şi ţină capul încă acoperit. Gemând uşor, oamenii se supuseră întrucât şi-au dat seama de importanţa acestui lucru. Ore întregi călătoriră astfel apropiindu-se lent de ţel. Petre care mergea alături de căpitan făcu semn să se apropie cea de-a doua barcă, condusă de către George. Când ajunse acesta la o distanţă de la care se puteau înţelege, acesta le strigă:

— Căpitanul este de părere că am putea arunca ancora în apropierea staţiunii de misionari. De acolo ne putem continua drumul până la luminiş pe uscat. Ce părere ai?

George se gândi puţin, după care spuse:

— În regulă Petre, ia-o înainte şi eu te urmez.

A mai durat înc-o oră până când însfârşit apăru şi insula atât de aproape încât am putut vedea toate contururile acesteia.

Cam treizeci de minute mai târziu barca ancora la mal.

— Toate bărcile trebuie ridicate şi legate bine, ordonă căpitanul.

Sosirea camarazilor a fost observată fireşte şi-n incinta misiunii şi câteva minute mai târziu, doi misionari…

……

Căpitanul Farrow dădu dispoziţiile necesare. Simţea pe propria lui piele, cât de obosiţi se vor fi simţind şi camarazii săi şi cât de bine le-ar face o oră de somn profund.

Aşa se face că trupa formată din optsprezece marinari îşi făcură un luminiş propriu, tăind tufişurile de jur împrejur şi baricadându-se-n dosul acestora. Trei oameni trebuiau să stea de veghe, în timp ce ceilalţi se-ntinseră pentru o binemeritată odihnă.

Se făcuse un întuneric ca păcura când Farrow îşi deşteptă oamenii.

— Sus prieteni! Să-i dăm drumul!

Fără să facă prea mult zgomot tufişurile şi desişurile pline de ţepi care-i baricadau fură date la o parte şi-o luară, unul pe urmele celuilalt îndărăt pe cărarea îngustă, care trebuia să-i ducă la cartierul general al lui Matjang.

IV
O EXPEDIŢIE ÎNDRĂZNEAŢĂ

— DIAVOLUL ĂSTA, scrâşni George, adresându-se lui Petre. Sunt sigur că nu te-nşeli. Matjang şi-o fi asigurat colibele atât de bine încât să distrugă pe oricine i-ar lua urma sau cel puţin să-i reducă considerabil rândurile. Poate c-a lăsat totuşi din greşeală vreo urmă care să ne ducă spre lagărul lui. George îşi aprinse lampa de buzunar luminând parii colibei. Cercul luminos se focaliză încet spre interiorul colibei. Aşa cum o şi bănuia peste tot erau săgeţi şi pari otrăviţi, arcuri încordate, care de-abia aşteptau o presiune oarecare spre a se putea destinde.

— A dracului treabă! Dispozitivul ăsta deşi primitiv, e genial conceput şi ne arată întregul potenţial al vicleniei lui Matjang care şi-a reînnoit imediat capcana.

Se reîntoarse la tovarăşii săi.

— Din păcate nu se mai poate constata nimic. Să-i chemăm pe tata şi pe camarazi pentru ca să putem cerceta şi restul colibelor şi abia apoi ne vom sfătui ce trebuie să facem mai departe.

Apoi nu ne mai rămâne de făcut altceva decât să ne croim o nouă cărare prin desiş către sud.

Căpitanul Farrow cu matrozii săi trecură uşor mai departe în timp ce al doilea grup cu Itaho şi doctorul, rămase de cealaltă parte a luminişului. Colibele care au rămas au fost repede cercetate.

Toate erau prevăzute cu arcuri gata de tragere, la cea mai mică solicitare. Săgeţile erau otrăvite şi cu siguranţă de curând puse.

Căpitanul Farrow chibzui puţin:

— Matjang şi-a părăsit cu bună ştiinţă bârlogul ăsta pentru că are precis un al doilea mai bun şi mai bine protejat. Dar unde?

— Înclin să cred că-n apropierea golfului cel mare, pe care ni l-au descris misionari.

Câteva strigăte l-au făcut să-şi întoarcă capul. Itaho şi doctorul se apropiau în fugă. Negrul, în ciuda vitezei, se uita tot timpul foarte atent în pământ, întrerupându-se doar în momentele când îşi întorcea capul în stânga şi în dreapta ca şi cum ar fi bănuit un pericol iminent. Doctorul îl făcu atent, după ce sosi asupra unui lucru.

— Itaho a descoperit mai jos o potecă îngustă, folosită foarte mult, care duce-n sus. E lesne de presupus că ia duce la cel de-al doilea bârlog al bandei.

Farrow se opri luând pe loc hotărârea:

— Foarte bine, tocmai ne aflam la o răscruce în privinţa planurilor noastre. Matjang ne-a întins în acest prim ascunziş o cursă diabolică.

— Bine c-am ajuns noi pe-aici, altfel s-ar fi pierdut multe vieţi omeneşti. Acum să-i dăm drumul să ne eliberăm camaradul şi să-l prindem pe Matjang împreună cu banda sa.

Camarazii păşiră de-ndată pe cărarea îngustă care nu permitea decât mersul în şir indian. George o luă primul preluând conducerea micului grup deşi Itaho îl conjură să-i încredinţeze lui această sarcină. George mergea încet, uitându-se în toate părţile cu sentimentul că ceva hotărâtor era pe cale de-a se produce.

Câteodată se oprea spionând în întunecimea nopţii.

Poteca care la început o ţinea drept începu acum să facă multe cotituri. Mai cu seamă acolo se oprea mai mult tânărul iscodind în toate părţile, convins că la fiecare cotitură putea să dea peste vreo santinelă postată de Matjang sau peste vreo capcană drăcească.

Banditul se părea că sa bazat prea mult pe capcanele vechiului loc de tabără întrucât nu găsea nimic care să-i dea de bănuit. Fără a fi în vreun fel deranjaţi, camarazii înaintau continuu. După o oră de mers am ajuns la marginea unui mic luminiş unde George zăbovi un timp. Numai cu foarte multă prudenţă se hotărî el să înainteze câţiva metri, uitându-se mereu şi târându-se pe brânci. Tot timpul căuta să fie mascat de câte un tufiş, făcându-se una cu pământul.

Uşor şi mlădios ca un şarpe, căpitanul se strecură lângă el şoptind:

— M-am mirat cum de-am putut înainta fără piedici pân-aici, dar de-acum cred că luminişul ăsta nu-l vom mai putea trece fără pericol de moarte. Dacă nu mă înşel aici şi-a plasat Matjang cea mai diabolică capcană.

— Ar fi mai bine dacă l-am străbate tată, luminişul ăsta târâş, uitându-ne cu băgare de seamă în dosul fiecărei tufe pentru a nu da de santinele. Să pornim, n-am deloc timp de pierdut!

Fără să facă zgomot deloc, tânărul o şi porni înainte cu pistolul pregătit în mâna dreaptă iar în stânga ţinând lampa de buzunar. Camarazii îl urmară la o distanţă ceva mai mare, dar nu se putea evita producerea unor zgomote din când în când. Trosnea vreo creangă, foşneau frunzele într-un tufiş sau câteodată scrâşnea bocancul vreunui camarad frecându-se de pământ. George şi ajunsese în mijlocul luminişului când auzi un zgomot slab înaintea lui. Ridică mâna şi

camarazii se opriră. Cu respiraţia întretăiată tânărul spionă în întunericul din faţa lui. Un zâmbet îi apăru pe buze când îi şopti tatălui său, care-i stătea mai aproape:

— Aici sforăie cineva!

— Dar cu siguranţă nu doarme somnul drepţilor, replică Farrow, zâmbind la rându-i.

Zgomotul se repeta la intervale regulate şi era fără îndoială ca sforăitul unui om care dormea profund. Probabil că indivizii serbaseră victoria lor cu băuturi alcoolice şi rezultatul nu întârzie să apară: era una din santinelele bandiţilor care adormise.

George şi tatăl său îşi reluară înaintarea, cum zgomotul făcut de cel care dormea se intensifică. Tânărul îşi aprinse lampa şi lumină, fără a-şi face mari probleme, tufişul din faţa sa. Mascat pe jumătate între ramurile unui tufiş unul dintre băştinaşi dormea, într-adevăr şi era unul dintre oamenii lui Matjang.

Acesta clipi înspăimântat când văzu fascicolul luminos. În aceeaşi clipă mâinile uriaşe ale lui Petre îl apucă de gât şi-i tăiară respiraţia. Omul se muie ca o cârpă.

Petre îl trase cu băgare de seamă din desiş pe cel leşinat fără a face mult zgomot întrucât sentinela era o mărturie e faptului că se afla în apropierea cartierului nemijlocit al bandei. Băştinaşul fu legat şi i se puse un căluş în gură apoi l-au ascuns în tufe. Era exclus să se elibereze de unul singur şi în plus Petre se mai asigură legându-l cu două liane groase de un tufiş. Spini ascuţiţi constituiau un argument dureros şi mai convingător decât orice legătură.

— Îmi voi continua mersul, şopti George. Sunt cu siguranţă mai multe santinele dar dacă avem noroc vor dormi toate.

Petre scutură capul cu neîncredere dar nu-l reţinu pe prietenul său ci-l urmă doar îndeaproape pentru a interveni prompt în cazul unui pericol.

Mai mult decât până acum acordă atenţie tânărul la posibilele tufe cu spini otrăviţi, întrucât era sigur că dat fiind apropierea de lagărul său Matjang nu se bazase numai pe sentinelele sale.

— Cărarea se termină aici, ce facem mai departe?

Tot atât de nedumerit rămase George ca şi Petre. Cărarea se sfârşea brusc.

Să fi căzut din nou în una din capcanele lui Matjang? George nu păru să agreeze această variantă.

— Nu, nu, nu cred. Santinelele au dovedit contrariul. Matjang n-ar fi instalat santinelă dacă ar fi vorba de-o simplă

capcană.

— Şi dacă totuşi? întreabă Petre.

— Poate că santinelele au doar misiunea de a-l avertiza când trecem pe aici. E posibil ca Matjang să vrea să ne taie calea.

George cercetase cu grijă în tufişurile din dreapta şi stânga.

Deodată izbucni în râs:

— Aici toate frunzele sunt uscate. Chiar aşa de proşti cum ne crede Matjang nu suntem nici noi.

George îşi întrerupse fraza şi-l prinse de mână pe Petre îndreptându-şi arma şi lampa spre tufişuri. Din cealaltă parte se auzea un zgomot ca şi cum s-ar fi strecurat cineva printre crengi.

Cei doi prieteni de-abia îndrăzniră să respire, aşteptând plini de încordare. Din nou un zgomot de astădată mai tare. O singură privire schimbată între ei şi cei doi se despărţiră. Ştiau că un om îşi croieşte drum spre ei.

După o jumătate de minut o făptură mică îşi făcu loc printre tufişurile dese şi înainte ca băştinaşul să-şi dea seama de pericol şi zăcea nemişcat în mâinile lui Petre. Intrusul fu legat şi i se puse căluş în gură fiind depus mai apoi la marginea cărării… Între timp se apropiaseră şi ceilalţi camarazi.

— Excelent, făcu căpitanul, până acum cei doi membri ai bandei au fost făcuţi nevătămători. Dacă merge tot aşa poate că nu vom avea de dus o luptă grea cu cei rămaşi.

— N-o prea cred, fu de părere doctorul. Când totul mergea strună la început, atunci să ştii că greul vine la urmă. Rămâi pe viitor în gardă, George!

— Ştiu că de-abia acum se-ngroaşă gluma, spuse George răzând, întorcându-se apoi spre tatăl său, îi zise:

— Pân-acum a fost o joacă de copii, sau pe-aproape. Dacă copii aceia se joacă cu săgeţi şi pari otrăviţi, spuse Petre pe-un ton sec. După care se duse şi îndepărtă crengile astfel încât camarazii să se poată strecura fără zgomot prin golul format. Aşa cum o crezuse şi George, îndărătul tufişului gros plantat acolo, cărarea ducea mai departe. Era atât de lată încât doi oameni puteau trece comod unul lângă altul.

Petre trecu imediat lângă George, ceilalţi camarazi rămânând ceva mai în spate. Ca nişte feline se târâră cei doi camarazi înainte, după cinci sau şase paşi, oprindu-se pentru a asculta cu atenţie. Domnea o obscuritate destul de mare în spatele acestor tufişuri din junglă şi de multe ori trebuiau să-şi pipăie drumul de-a lungul cărăruii. Tabăra bandiţilor nu

putea fi prea departe. Cărarea făcu brusc o cotitură. În acelaşi moment George auzi un zgomot uşor în faţa sa şi-şi aprinse lampa de buzunar. Scoase un ţipăt de prevenire, se aplecă şi-l trase şi pe Petre după el la pământ. Ăsta a fost norocul lor. Foarte aproape deasupra lor zumzăiră un nor de săgeţi trase de către trei băştinaşi care orbiţi de fascicolul de lumină, venit dinspre lampa de buzunar a tânărului, dădură drumul la săgeţi din arcurile lor încordate. Iată că santinelele lui Matjang erau înarmate acum nu numai cu ţevile de suflat dar şi cu arcuri şi săgeţi otrăvite. După ce săgeţile zburară pe deasupra capetelor lor, George şi Petre săriră în faţa sălbatecilor. Cei doi loviră fără cruţare cu paturile armelor lor.

Doi dintre adversari lor zăceau deja la pământ, pe când cel de al treilea a fugit pe cărare, strigând ca din gură de şarpe. George alerga după el şi-l ajunse din vreo câteva salturi, dar răul era făcut.

Strigătele băştinaşului le zădărnicise planul întrucât acum bandiţii erau preveniţi.

Cuprins de mânie George-l lovi cu patul pistolului pe fugar, care-şi pierdu cunoştinţa, căzând în desiş.

George se opri şi îl aşteptă pe Petre.

— Cei de făcut acum? întreabă el în şoaptă. Acum Matjang ştie că suntem în apropierea taberei sale şi-şi va lua cu siguranţă contramăsuri.

— Mai întâi să-l legăm cât mai bine pe individul ăsta, care-a dat buzna peste noi. Nu-i plăcut să ai un adversar liber în spate! Zis şi făcut! L-au legat pe canac, zdravăn ca să nu se poată dezlega singur.

George care spionase cu atenţie între timp, în toate direcţiile, păru să distingă zgomote slabe la o oarecare depărtare. După ce ceilalţi camarazi au ajuns lângă el, George deveni mai sigur pe ce auzise. Le povesti şi celorlalţi ce se întâmplase aici.

— Aşadar ştim că banda este avertizată, spuse căpitanul. De-acum n-avem prea mult timp de pierdut, fiindcă Matjang o să ne ucidă camaradul pentru a nu constitui o povară pentru el.

Cu prudenţă camarazii o porniră mai departe. După zece minute de mers şi după ce-am trecut de-o cotitură a potecii, înaintea lor se văzu o lumină pală. Putea fi un alt luminiş, luminat slab de razele de lună. Nu se auzea nimic din direcţia aceea, dar era de presupus că ucigaşii stăteau la pândă acolo. Petre clătină nedumerit capul.

— Cred că ne paşte un pericol de moarte. Vom fi atacaţi imediat ce vom păşi de pe cărare în luminiş, Matjang şi-a dispus gărzile cu siguranţă de ambele părţi ale potecii şi de-aceea aş propune să ne-mpărţim în două grupe şi s-o luăm prin tufişuri ca să surprindem deodată pe santinele de-acolo.

— Nu e cazul să ne facem scrupule. Cine vede un inamic trage. Dacă vor vedea că suntem superiori, poate vor da bir cu fugiţii.

— Şi dacă vântul bate din direcţia cea bună, vom putea arunca grenadele noastre cu gaze, dar pentru asta trebuie să fim siguri, interveni căpitanul Farrow, amendând planul lui Petre.

Ordinele fură date în şoapte, George şi Petre o şi porniră la stânga şi la dreapta cărării, mai departe. Tânărul pipăia solul cercetându-l cu grijă, chiar dacă pierdeau timp făcând asta. Din fericire Matjang se bazase pe ascunzătoarea sa. Şi pe santinelele puse şi nu mai descoperi nici o capcană. Şi Petre înaintase cu bine aşa că ambii prieteni s-au întâlnit aproape concomitent la capătul cărării.

Pe când Petre tocmai îşi ridica capul pentru a se uita în toate părţile, pe cărare, văzu nu departe lângă tufişuri câteva siluete îngrămădite. Putu auzi după ce-şi încordă auzul, un foşnet uşor de crengi, provocat de George în deplasarea lui. Deci şi el îşi atinsese ţelul. Petre se repezi înainte după care aproape concomitent duseră mâna la cingătoare trăgând o salvă rapidă asupra asasinilor care stăteau la pândă. Intenţionat n-au ţintit decât asupra picioarelor, dar după primele împuşcături au auzit ţipete de spaimă şi durere. Trei băştinaşi s-au prăbuşit la pământ şi-au rămas acolo nemişcaţi, ceilalţi şi-au căutat salvarea cu fuga. Întrucât vizibilitatea se mărise considerabil în luminiş, cei doi, Petre şi George aveau o ţintă admirabilă pentru ochit. Fiecare glonte nimeri şic ei ce fugeau se prăbuşeau atinşi pe iarbă. Din cei şase ucigaşi care pândiseră aici, nici unul n-a mai apucat s-ajungă la marginea luminişului.

George ţintise asupra şoldurilor victimelor sale, pentru ca aceştia să nu mai aibă chef de luptă în viitorul apropiat.

La primele împuşcături, căpitanul şi oamenii săi se grăbiră să le vină în ajutor şi-acum se alăturară celor doi camarazi trăgând foc după foc. George se apleacă asupra unui băştinaş căzut şi vru să-l lege. De-abia acum văzu cât de rezistenţi erau aceştia. Abia putut să se deie-n ultimul moment la o parte, pentru a scăpa de-o lovitură perfidă c-o săgeată otrăvită, pe care-o încearcă rănitul. Tot atât de repede lovi şi George cu patul pistolul său. Îl auzi pe Petre înjurând ceea

ce-l făcu să creadă c-a păţit acelaşi lucru. Când s-au apropiat şi ceilalţi pentru a le da o mână de ajutor, cei trei prizonieri erau deja legaţi.

Căpitanul Farrow şi George examinară cu atenţie luminişul şi colibele. În acelaşi moment auziră în spatele lor trei împuşcături. Cei trei răniţi, împuşcaţi de George şi Petre în luminiş, s-au prăbuşit fără viaţă la pământ.

— Am văzut cum şi-au ridicat arcurile spre noi. Depărtarea nu e mare şi săgeţile lor ne-ar fi nimerit cu siguranţă. Şi doar sunt otrăvite.

Itaho, că el era cel care trăsese, îşi puse pistolul din nou la cingătoare şi se retrase la locul său.

Petre între timp sondase direcţia vântului şi scutură neîncrezător capul.

— N-are nici un rost domnule căpitan. Vântul bate neprielnic, tocmai spre noi.

— Atunci nu mai rămâne decât o posibilitate ca nişte camarazi să înconjoare luminişul şi să arunce grenadele de mână din spate, fu de părere George. Cred că voi merge eu împreună cu Petre. Ce zici, eşti de acord?

Căpitanul zise:

— În regulă George, dar te rog fii foarte atent.

Trebuie presupus că Matjang vrea să fugă pe cealaltă parte. Şi dacă daţi faţa cu banda asta laşă, atunci veţi fi în inferioritate. Matjang nu va cunoaşte mila.

— Ce-ar fi domnule căpitan dacă dumneavoastră şi camarazii veţi ţine sub foc colibele şi noi ne-am folosi de ocazia favorabilă ca astfel acoperiţi să aruncăm grenadele?

Căpitanul fu de acord şi cu această propunere şi dădu ordinele corespunzătoare. Cum era de aşteptat Itaho se alătură lui George şi lui Petre. Primi şi el două grenade pentru a contribui la succesul comun.

Farrow şi oamenii săi se desfăşurară într-un cerc larg. Acum era care pe care şi pe figurile lor se putea citi hotărârea.

La porunca căpitanului fiecare al doilea om începu să tragă. În timp ce unii încărcau, ceilalţi trăgeau. În felul acesta se creea impresia unui foc neîntrerupt, menit să-l impresioneze pe Matjang. Cleştele începu să se strângă. Gloanţele se-nfigeau în colibe într-un tempo susţinut. La început se porniră câteva salve dinspre colibe împotrivirea părând serioasă, dar apoi deveni din ce în ce mai slabă. Nimic nu se mai mişca acum. Sub acoperirea salvei de gloanţe, Itaho, George şi Petre se apropiau din spate. N-au întâmpinat nici o împotrivire din partea bandiţilor întrucât

Matjang şi oamenii săi erau preocupaţi să răspundă atacatorilor. Se auzea clar glasul lui Matjang care căuta să-şi îmbărbăteze oameni, dara ceştia puneau preţ mai degrabă pe pielea lor decât pe poruncile lui Matjang. George văzu cum Matjang îşi trase pistolul împuşcându-şi proprii lui oameni. Doi dintre aceştia căzură la pământ. Dar nici acest înspăimântător exemplu nu-i putut determina pe oamenii lui Matjang să adopte o altă atitudine.

Fără zgomot camarazii se strecurară prin spate, după care, ca la un semnal grenadele au fost aruncate înainte, gazul alb-gălbui cuprinzând tot perimetru colibelor. Ceaţa se împrăştie şi cuprinse întreg luminişul.

— Puneţi-vă măştile de gaze! George auzi cuvintele tatălui său şi în acelaşi moment atât el cât şi Itaho şi Petre îşi traseră pe figură măştile, după care se năpustiră înainte. Înainte de a ajunge chiar lângă colibe se auziră dinspre acestea alte împuşcături cu regularitatea unui ceasornic, un pistol domina cu zgomotul său.

— Haideţi, să-i dăm drumul! şi George o porni înainte.

În cele din urmă au ajuns la colibe. În timp ce camarazii de pe partea cealaltă trăgeau cu schimbul George, Petre şi Itaho şi-au asumat dificila sarcină de-a se urca pe scările de bambus şi de a pătrunde în interiorul colibelor. C-o smucitură George trase uşa din balamale. În fascicolul luminos al lămpii sale văzu trei băştinaşi stând întinşi pe jos. Toţi erau morţi când lăsă lumina să se plimbe mai departe, încolo şi încoace, descoperiră într-un colţ întins un alb. Acesta mai trăia încă, dar se vedea că era grav rănit şi că n-avea şanse să scape cu viaţă.

— Unde este Matjang, îl întreabă răstit Petre, pe individ.

Un rânjet perfid schimonosi faţa, deja marcată de umbrele morţii, ale rănitului.

— Căutaţi-l otrepelor, căutaţi-l! N-o să-l găsiţi niciodată! Matjang vă este superior!

Muribundul îşi apleacă capul într-o parte şi muri. Afară împuşcăturile încetaseră. Între timp căpitanul Farrow sosi la faţa locului, împreună cu restul camarazilor.

— Matjang pare să fi scăpat! Vulpea asta vicleană trebuie s-a avut o ieşire secretă, făcută în desiş şi mascată cu grijă. De furişat s-a furişat din colibă, tot printr-o spărtură în peretele din spate al acesteia.

George se-ntoarse pe călcâie, neîncrezător. Lumină cu această ocazie deasupra ferestrei colibei şi găsi o spărtură pe potriva înălţimii unui om. Sări dintr-o singură opinteală sus

şi văzu că putea cu uşurinţă să se prindă de creanga unui copac, care stătea chiar lângă colibă.

— Aşadar pe-aici a fugit Matjang! A spălat putina în ultimul moment şi şi-a lăsat prietenii aici în restrişte.

— Prieteni? întreabă căpitanul. Aş spune mai degrabă că erau toţi o apă şi-un pământ în ticăloşie. Despre prietenei şi fidelitate nu se prea poate vorbi aici.

George se agăţă de creanga tare, se lasă legănat încolo şi încoace şi se lasă să cadă la pământ. Jos descoperi urme de sânge. Concomitent descoperi o potecă îngustă pe care dispăruse cu cea mai mare probabilitate Matjang.

Fără a se mai preocupa de ceilalţi George o porni pe cărare. Fusese în aşa măsură apucat de febra vânătorii încât lasă la o parte orice măsură de precauţie. Nu se mai gândea la eventualele capcane. Era de presupus că nici Matjang nu se mai gândise să le pună.

La început a mai descoperit încă urme de sânge, întrucât Matjang se grăbise foarte tare, mai tare decât i-ar fi plăcut.

Timp de un sfert de oră aleargă George pe cărare. Din timp în timp se oprea pentru a asculta cu atenţie în jur şi a căuta urmele pe cărare.

Cărarea îngustă înconjura acum un copac. Deodată George avu senzaţia unui pericol iminent. Se opri, auzi o respiraţie grea lângă el dar era prea târziu. Din copac o siluetă întunecată sări asupra-i şi-i înconjură pieptul cu ambele braţe, trântindu-l pe George la pământ. Cu-o clipă înainte de aşi pierde cunoştinţa tânărul văzu un chip schimonosit de furie şi-un pumn ridicat în sus în care văzu patul unui pistol.

O lovitură năucitoare îl proiectă în nefiinţă.

*

* *

Peste o jumătate de oră a fost găsit de către căpitanul Farrow. Camarazii au fost de-ndată alarmaţi de dispariţia lui, au cercetat luminişul, descoperind cu ocazia asta poteca îngustă.

Căpitanul s-a gândit imediat că George a luat pe cont propriu urmărirea lui Matjang. S-au grăbit cât au putut dar cu toate astea au ajuns prea târziu. Atacul pe care-l suferise George se produsese şi acesta zăcea încă leşinat la pământ.

— Aprindeţi lămpile de buzunar, ordonă căpitanul.

Locul fu scăldat într-o lumină vie. N-a fost greu de stabilit că Matjang dispăruse. Dar asta nu era important pe moment, acum trebuie să-l examinăm repede pe George.

Dr. Bertram se apleacă asupra tânărului câteva minute, apoi se ridică şi spuse pe-un ton liniştit:

— Nu-i chiar atât de grav. Tânărul are un cucui la cap şi-a suferit un şoc serios. În câteva minute îşi va reveni, la constituţia pe care o are.

Când George îşi reveni, prima întrebare fu în legătură cu Matjang:

— A scăpat!

— Haideţi după el!

— Calm, calm, zâmbi căpitanul. Acum avem alte griji. Oricum nu poate fi departe.

Camarazii s-au reîntors la luminiş unde îi aştepta Itaho, care le alergă entuziasmat înainte:

— L-am descoperit pe marinarul nostru, luat prizonier de către Matjang. Stătea legat fedeleş într-o groapă.

— Slavă Domnului! Matjang l-a uitat acolo în focul luptei, altfel n-aş mai fi dat o ceapă degerată pe viaţa lui.

Căpitanul alergă cât de repede putu în direcţia marinarului eliberat. Nu putut afla nimic mai precis de la acesta. După ce s-a deşteptat din leşin s-a trezit pur şi simplu legat de mâini şi picioare cu faţa-nspre pământ, în groapă, aici.

Abia acum s-a mai interesat cineva de soarta lui.

După ce lucrurile se mai liniştiră, căpitanul putut face în linişte o evaluare a situaţiei, în adevăratul sens la cuvântului. Cine n-a căzut direct în lupta dintre membrii bandei lui Matjang şi-a pierdut viaţa în timpul fugii. Matjang însuşi i-a culcat la pământ pe fugari, trăgând asupra lor. Nu-i păsa dacă-i trimite pe toţi la moarte atâta timp cât nu erau dispuşi să-şi dea viaţa pentru el.

Câteva ore mai târziu erau din nou în faţa misiuni şi răspundeau întrebărilor lacome ale misionarilor şi celor două santinele lăsate de veghe acolo.

— Restul vi-l voi povesti mai târziu, se apără Petre. Acum trebuie să dormim şi să ne odihnim.

N-am putut însă dormi, tensiunea era atât de mare încât căpitanul a-nceput să le zugrăvească aventura. În acest timp epuizarea îşi făcu efectul şi unul după altul camarazii căzură într-un somn binefăcător.

În dimineaţa zilei următoare, foarte devreme, de-ndată ce soarele se urcă pe cer, se pregătiră de reîntoarcerea la golf. De data asta drumul pe apă nu păru atât de obositor, mai cu seamă că toate aventurile şi luptele le lăsaseră undeva în urmă.

— Mă enervează numai faptul că Matjang a izbutit să scape, spuse George.

— Aşteaptă! Ăsta a fost singurul răspuns pe care i l-a dat căpitanul.

Puţin mai târziu bărcile au intrat în golf unde au acostat. Au reînceput întrebările şi-au continuat cu istorisirile şi răspunsurile şi când au fost gata şi cu astea sergentul, comandantul mecanicilor le-a raportat că reparaţiile sunt şi ele terminate.

— L-am şi înştiinţat pe comandantul distrugătorului meu, pentru ca să vină să ne ia.

— În ordine, zâmbi căpitanul. Mai am o singură rugăminte. Itaho trebuie să ajungă la staţia colonială de poliţie. Poate c-o să-l luaţi pe distrugător.

Sergentul a fost de acord. Puţin mai târziu apăru şi vasul de război în mare viteză, făcu un ocol elegant după care aruncă ancora. Primul ofiţer îl salută pe căpitanul Farrow şi-l asigură de prietenia lui. Când acesta auzi de aventura trăită de camarazi, scutură doar capul:

— Am avut din totdeauna convingerea că nu dumneavoastră, ci aventurile vă caută pe dumneavoastră, domnule căpitan. Dumneavoastră şi camarazii dumneavoastră trebuie că sunteţi oameni deosebiţi!

— Deosebiţi? căpitanul scutură zâmbind capul. Nu suntem decât nişte oameni obişnuiţi dar ne ţinem ochii deschişi pentru a putea deosebi totdeauna între bine şi rău.

V
UN SFÂRŞIT MERITAT

LĂSÂND O DÂRĂ DE SPUMĂ groasă la proră, Dox-ul părăsi golful şi luă curs spre larg. Maşinile funcţionau ca unse şi răspundeau la orice comandă cu cea mai mare promptitudine.

Căpitanul Farrow stătea în turn şi deşi nu spunea nici o vorbă i se citea pe faţă marea bucurie de care era cuprins, văzându-şi vasul din nou gata de acţiune.

— Totul este pregătit pentru scufundare, se auzi vocea lui, adresată celor de jos, după care părăsi turnul mergând în cabina de comandă.

— Urmară şi alte comenzi, după care submarinul dispăru încet sub valuri, reintrând în elementul său. Prin periscop Farrow urmări în linişte distrugătorul care îl însoţea. Putea vedea foarte clar cum pe puntea vasului de război, echipajele de intervenţie erau pregătite, pentru ca în cazul unei nereuşite a Dox-ului în exerciţiul de manevră, să poată interveni prompt. Dar mecanicii lucraseră foarte bine, în ciuda greutăţilor, astfel încât submarinul trecu cu bine focul probelor impuse. Nici un picur de apă nu mai pătrunse în spaţiul maşinilor.

— Ridicarea la suprafaţă! Respirând uşurat, căpitanul îşi luă privirea de la tabloul de comandă.

— Totul e din nou în ordine? întreabă George, care pe tot cuprinsul manevrei de scufundare fusese în sala maşinilor, privind porţiunea de sudură a metalelor şi-n general cele remediate.

— Slavă Domnului că da, răspunse căpitanul. Suntem din nou liberi şi independenţi. Eu zic să ne luăm adio cât se poate de repede de la noii noştri prieteni australieni şi-apoi să ne îndreptăm în sfârşit, către insula odihnei.

George ridică numai din umeri:

— Mie nu-mi iese din cap cum de-a putut scăpa Matjang. Ar fi pentru prima dată că un criminal ar scăpa cu faţa curată.

— Şi cum să-l căutăm pe individ? A dispărut doar fără urmă şi nu putem răscoli toată insula. E aproape sigur că s-a refugiat undeva în junglă şi-şi râde acum în pumni.

Doctorul Bertram apăru pe neobservate în cabina de comandă. Fără să vrea fusese martor la discuţie dintre căpitanul Farrow şi fiul său. De aceea luă cuvântul:

— Chiar dacă Matjang este în junglă momentan, mai devreme sau mai târziu, trebuie să ajungă pe coastă. Nu cred că un răufăcător de talia acestuia va suporta multă vreme

singurătatea. Din contră se va gândi la răzbunare şi va recurge la toate faptele reprobabile care i-ar trece prin minte pentru a-şi atinge scopul şi a se remarca.

Înainte ca Farrow să dea un răspuns la afirmaţiile doctorului, Dox-ul se ridică la suprafaţă Petre care se uitase prin periscop, făcând o examinare exhaustivă de jur împrejur, zise acum.

— Totul este în regulă, domnule căpitan. Distrugătorul se găseşte la o depărtare de vreo milă la tribord. Să încercăm s-o luăm paralel cu acesta?

Căpitanul a fost de acord. Înainte de-a se urca în turn, spuse zâmbind:

— Australienii nu-i nevoie să ştie de planurile noastre. Pentru ei, aventura noastră s-a terminat, s-a înţeles?

George şi doctorul Bertram îşi aruncară priviri pline de-nţeles. Se părea că căpitanul le pregăteşte o surpriză şi nu se înşelau. La bordul distrugătorului căpitanul Farrow mulţumi încăodată din inimă comandantului pentru ajutorul prietenesc acordat, îşi achită costurile reparaţiei cu-n CEC, după care îşi luă rămas bun.

De trei ori sună sirena de pe distrugător ca semn de adio şi salut, la despărţirea de submarin. Distanţa dintre cele două nave se mări din ce în ce mai mult şi după un ultim rămas bun, iniţiat de pe cele două nave, Dox-ul se îndreaptă hotărât în larg.

— Cu toată viteza înainte! comandă căpitanul şi nu după mult timp, vasul de război australian dispăruse la orizont.

Căpitanul Farrow făcu un ocol mai larg, după care o luă din nou spre insulă. La o depărtare cam de o milă de acesta îl cheamă pe Petre şi doctor în cabina sa, unde îi aştepta deja George.

— Dacă Matjang vrea să-şi ia rămas bun de la insulă pentru totdeauna, atunci după părerea mea, nu-i rămâne decât o singură posibilitate, începu el discuţia.

— Evident, el trebuie să ceară o barcă de la misionarii mănăstiri şi-apoi să caute să debarce undeva, a fost de părere doctorul Bertram.

— Sau poate va aţine calea vaselor de linie cu aburi din această regiune, unde se va da drept un naufragiat, este destul de versat să povestească căpitanului şi echipajului o istorioară atât de credibilă, încât cu siguranţă îi va duce pe toţi de nas.

— Părerea lui Petre e destul de întemeiată, spuse căpitanul. Aşadar toţi suntem de acord că Matjang va face uz de calea maritimă şi prin urmare are nevoie de-o barcă!

George râse:

— În acest caz totul e simplu. Vom înconjura staţiunea de misionari şi când apare Matjang, punem mâna pe el.

Căpitanul scutură capul cu seriozitate:

— Vezi lucrurile mult mai simplu decât sunt în realitate. Se apără de obiecţiile lui George ridicând mâna:

— Nu! Ascultă! Trebuie să luăm în consideraţie faptul că Matjang supraveghează încă de-acum întreg perimetrul misiunii. Dacă ne vede cumva venind, poţi să deduci singur ce se va întâmpla.

Doctorul Bertram interveni şi ceea ce spuse avea suficient miez pentru a impune:

— Chiar dacă ne reuşeşte să înconjurăm misiunea fără a fi văzuţi, în clipa când Matjang ne va remarca, se va transforma din nou în ucigaş răzbunător. Putem noi oare să-i expunem pe misionari unui astfel de pericol? Eu cred că nu!

Toţi camarazii ridicară privirea spre căpitanul Farrow. În definitiv el era acel care dădea cursul evenimentelor.

— Propun să rămânem liniştiţi în apele acestea şi să examinăm permanent prin periscop dacă apare ceva. Când va apare Matjang şi va trebui până la urmă s-o facă, n-o să fie mare lucru să-l capturăm. Bărcile noastre sunt mai rapide şi superioritatea noastră covârşitoare, astfel încât nu-i va mai rămânea altceva de făcut decât să ridice mâinile şi să se predea.

Soarele asfinţise între timp şi după o scurtă perioadă de înserare o noapte neagră se coborî peste mare. Nenumăratele stele sticleau pe cer. Vasul se legăna uşor pe apă încolo şi-ncoace, apa plescăia uşor la suprafaţa mării, în realitate erau cuprinşi cu toţii de febra aşteptării nici un minut nu lăsară cei trei marinari puşi de pază în turn, ocheanele de noapte din mână, cu care examinau suprafaţa mării. După o jumătate de oră au fost schimbaţi întrucât căpitanul ştia prea bine c-o veghe îndelungată pe timp de noapte cu ocheanele la ochi slăbeşte atenţia şi oboseşte psihicul mai mult ca orice. La efectuarea schimbului nu s-au schimbat deloc cuvinte, întrucât atenţia oamenilor ar fi putut fi astfel sustrasă.

— Mi s-a părut c-am văzut în clădirea misionarilor scăpărând o lumină, raportă Petre la predarea schimbului său lui George. Se poate că mă fi înşelat întrucât luminiţa n-am văzut-o pâlpâind decât o fracţiune de secundă.

— Poate că unul din preoţi s-a trezit, spuse George, luându-şi ocheanul de la ochi. Oricum trebuie să-i dăm de ştire căpitanului.

Petre era tocmai pe cale de-a dispărea sub punte pentru a-l deştepta pe căpitan însă fu chemat îndărăt de-un apel al lui George.

— Tocmai am văzut şi eu luminiţa aia – uite acum din nou! O să-l scol pe căpitan. Ţine luminiţa sub observaţie.

Petre coborî scăriţa turnului câteva minute mai târziu, căpitanul apăru şi el sus.

Petre deşteptase între timp pe toţi camarazii şi aceştia aşteptau doar ordinele căpitanului cu nervii încordaţi.

— Acum nu se mai vede lumina! Nedumerit George îşi lăsă în jos ocheanul, frecându-se la ochi. Să ne fi înşelat oare?

Căpitanul Farrow scutură capul:

— Nu prea cred. Presimt că acum Matjang îşi va căuta o barcă.

Ca şi cum ar fi vrut să adeverească cuvintele căpitanului se auzi deodată duduitul puternic şi clar al unei bărci cu motor. În liniştea nopţii toate zgomotele aveau o rezonanţă dublă şi nu puteau fi puse la îndoială. Se putea auzi chiar cum se ambala motorul.

— Ei, deci! şi căpitanul îl bătu pe umeri pe George. Ce ţi-am spus! Matjang face exact ceea ce am prevăzut. Dacă el…

Mai departe nu apucă să spună nimic întrucât la prora bărci cu motor, se puse-n funcţiune un reflector care mătura suprafaţa mării la mai mult de trei sute de metri depărtare.

— Alarmă de scufundare – alarmă!

Repede ca fulgerul căpitanul apreciase situaţia şi acţionase în consecinţă. Dacă Matjang ar fi recunoscut submarinul în lumina reflectorului său, din toată veghea asta s-ar fi ales praful. În acest caz va dispărea în junglă.

De-abia părăsi tânărul George ca ultimul om turnul şi chepengul se-nchise, trupul de oţel al Dox-ului dispărând sub valuri. Mai rămânea doar periscopul.

Petre şovăi acum mânuindu-l. Dacă Matjang între timp şi-ar fi stins proiectorul său, n-ar fi reuşit doar cu periscopul să mai localizeze barca.

— Slavă Domnului! Petre-i făcu semn căpitanului, care deliberase ca şi Petre. Merge cu lumina aprinsă. A poziţionat chiar barca cu luminile verzi şi roşi, semn că se consideră foarte sigur pe el.

— Ghinionul lui, rânji George. Ce curs a luat ticălosul?

— A luat cursul direct spre noi.

— Ţine barca sub control şi anunţă de îndată ce observi o schimbare de curs. O să navigăm o sută de metri înapoi, pentru ca să fie destulă apă între noi şi coastă.

Electromotoarele zumzăiau încet, împingând submarinul îndărăt. Matjang o luase direct spre el, nebănuind nimic şi prea sigur pe sine şi pe viclenia sa.

Căpitanul îşi luă singur în primire periscopul urmărind cu încordare barca cu motor, calcula din cap unghiul, aşteaptă câteva secunde după care strigă:

— Ridicaţi-vă la suprafaţă!

O singură privire schimbată între el şi George fu suficientă, ştiau ce au de făcut. De-abia ieşi turnul din apă, când se deschise cu zgomot şi chepengul. O masă înspumată de apă se grăbea spre ei. Dox-ul fusese atât de exact manevrat şi-a apăru chiar la momentul potrivit, încât ca un uriaş izvorât din ape, apăru deodată în faţa bărcii lui Matjang.

George fu primul în turn de unde strigă spre barcă:

— Opreşte motorul! Sus mâinile!

În acelaşi timp trase două gloanţe, orbeşte în direcţia bărcii.

Căpitanul Farrow puse-n funcţiune câteva secunde mai târziu proiectorul uriaş al Dox-ului. L-am putut vedea astfel pe Matjang cum în prima clipă şi-a închis ochii orbit de lumină.

În cele din urmă şi-i deschise din nou, agitând sălbatec şi ameninţător pumnii.

Matjang strigă ceva. Dar n-am putut înţelege de zgomotul salvei lui George. În loc de-a se supune ordinelor, se ghemui din nou la motor. C-o viteză dublă barca acestuia trecu ca o săgeată pe lângă prora submarinului.

— Opriţi! Vrea să intre într-o ciocnire directă cu noi!

Dar evenimentul se şi petrecuse. Lemnul subţire al bărcii cu motor zbură în ţăndări sub impactul ciocnirii. Se auzi un scrâşnet de metal şi-o explozie extraordinară zgudui aerul, în vreme ce o trâmbă de foc şi fum se urcă la cer.

Orbit George închise ochii.

Rezervorul de benzină a explodat şi Matjang a pierit în flăcări.

— Poate că este mai bine aşa, spuse căpitanul şi stinse reflectorul în a cărui lumină se mai vedeau bucăţi de lemne şi epava bărcii care mai plutea pe apă.

În ziua următoare căpitanul Farrow transmise prin radio autorităţilor coloniale despre deznodământul dramei. Dox-ul luă apoi viteză deplasându-se cu toată puterea motoarelor sale spre vest.

Sfârşitul volumului: **ÎN PRIMEJDIE DE MOARTE.**

În numărul următor:

OCHI PENTRU OCHI.

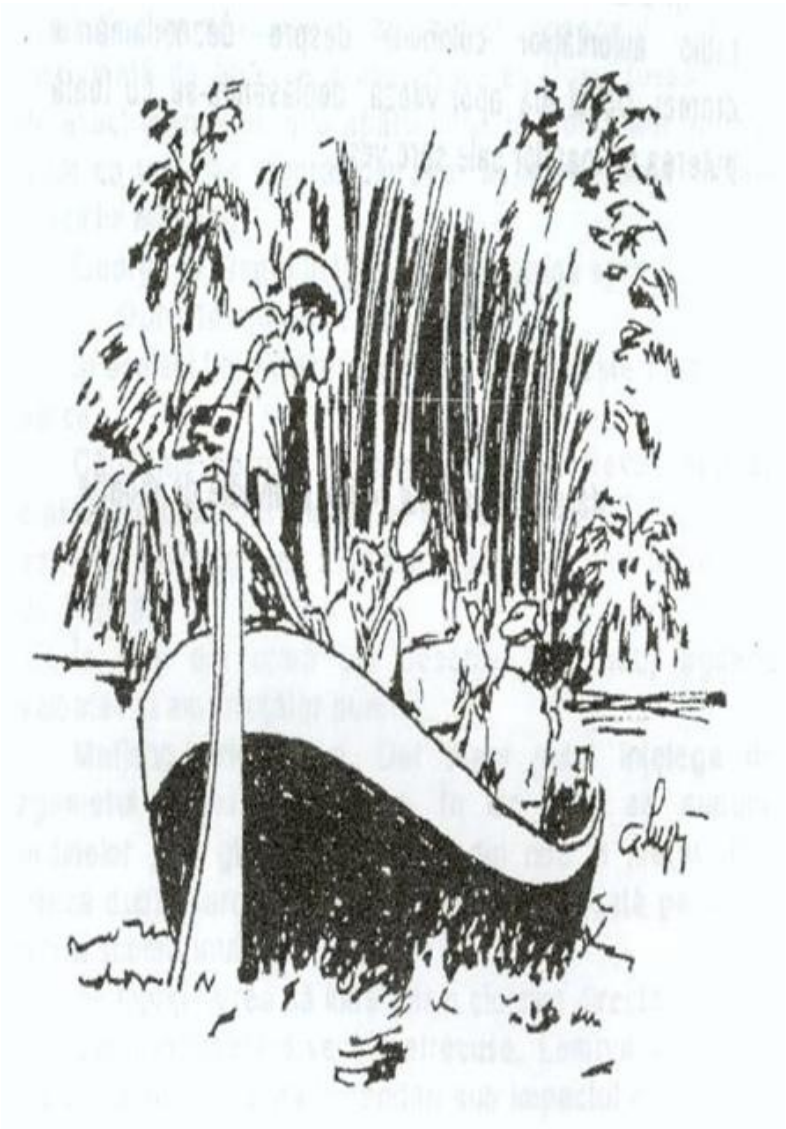

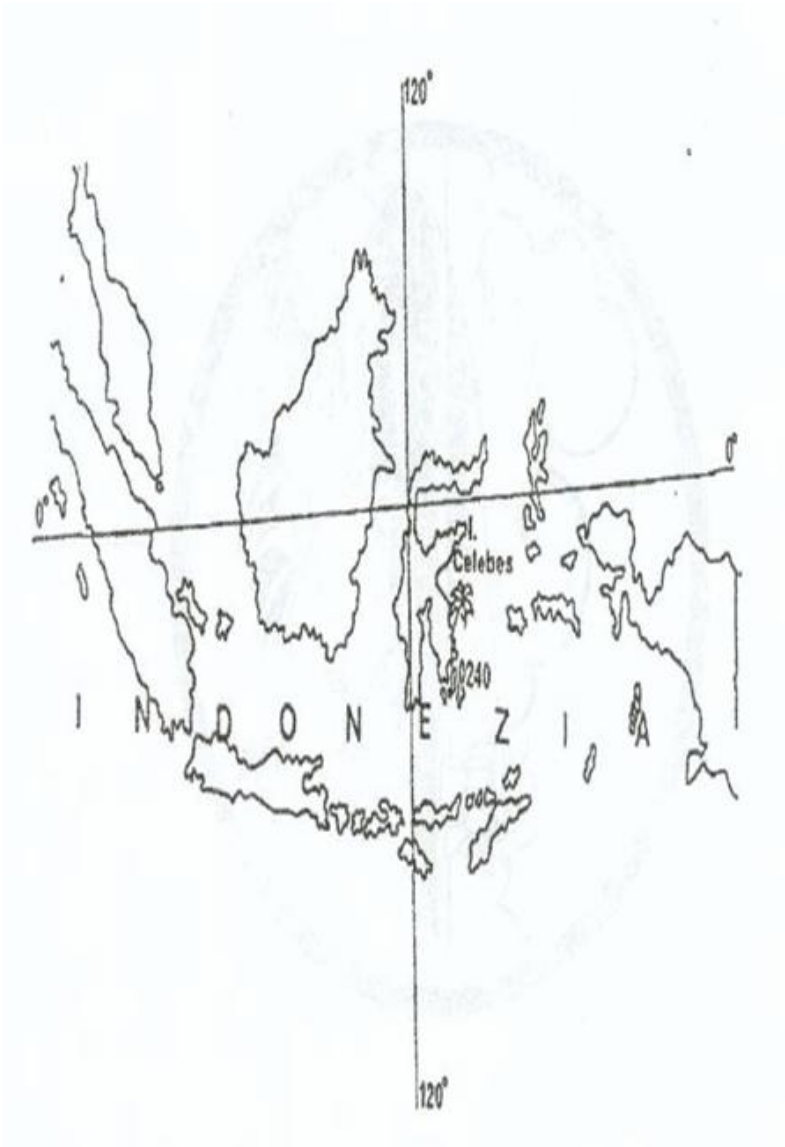
120°
0°
I.
Celebes
240
I N D O N E Z I A
120°

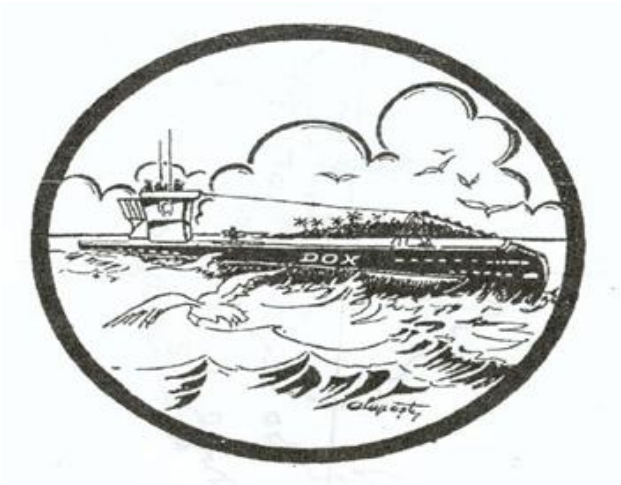
DOX

In Numărul următor:

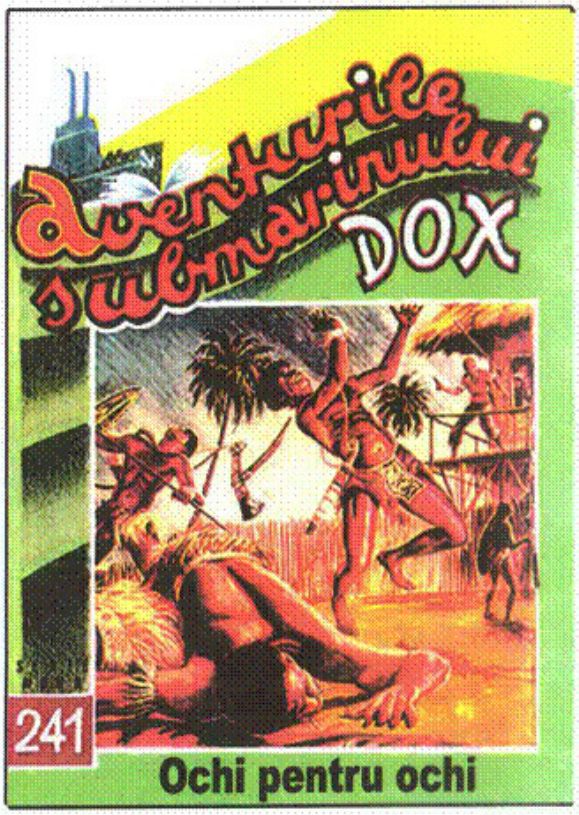

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro